

той вече бѣше далѣчъ. Ний имаме кучкия очи и уши; ний си имаме своитѣ гурни и своитѣ магьосници, тѣ всичко знаятъ и за всичко ни шепвятъ.

— Ами съ кого бѣше тойзи кучи-синъ?

— Наедно съ вѣтъра; съ него дойде, съ него си и отиде.

— Ти говори ли съ него?

— Както съ тебе, мюфти ефенди; ний сме отколѣшни добри другари.

— Ще рѣче, че ти нѣма да го уловишъ и да го убиешъ?

— Нѣма той да се даде нито да го уловятъ, нито да го убиятъ; но азъ ще го махна отъ тукъ.

— Какъ?

— Не ходи въ моитѣ градини, и азъ нѣма да ходя въ твоитѣ; ний си имаме свои права, свои договори, и ний ги пазимъ, може би по-добрѣ, отъ колкото вий.

— Ами ако се появятъ други комитети?

— Другитѣ азъ ще убивамъ и поубивамъ както ми заповѣдашъ; твоята заповѣдъ нѣма да ми излѣзе изъ главата.

Тѣ захвагнаха да се съвѣщаватъ какъ да воюватъ съ хайдутитѣ и разбойницитѣ противъ бунтовницитѣ.

Сжщиятъ день докторътъ Нѣмецъ, дѣто ще се каже иностранецъ, даваше вѣликолѣпна вечеринка, вечеринка европейска, ако не парижска, то малко прилична на нѣмски. Бѣхъ тамъ голѣми господжи. Господжа Биби, знаменита въ *Ставодрома*, защото е тичала по улицитѣ за свиждане съ любовникътъ си. Игрива и голѣма мърморница, тя, послѣ нѣколко годишно живѣяние на едно, се ожени за човѣкътъ, който имаше честта да претендира че принадлежи къмъ знаменита фамилия. Като нѣмалъ хералдически доказателства за своитѣ права, той отишалъ съ молба при бабата. Свѣтлѣтъ Огецъ не припозналъ неговото дворянство, но се обѣщаль да се моли за спасението на душата му, както и за спасението душитѣ на всичкитѣ християни.